

Vladimír Vokál

Podivný svět Richarda Krause

„Tento příběh vychází z reálného života. Kombinace postav v jednotlivých situacích je však čistě náhodná.“

GMPro

Vladimír Vokál, Praha 2015

ISBN 978-80-260-1405-8

I.

Richard postavil hrnek s horkou kávou na konferenční stůl a spokojeně se posadil do pohodlného secesního křesla. Konečně byl páteční večer, a mohl se radovat z představy, že ho čekají dva dny zaslouženého volna. Ovladačem zapnul hifi věž a z pěti reproduktorů, rozmístěných v obývacím pokoji, se začaly ozývat líbivé zvuky symfonického orchestru, interpretujícího Richardovu milovanou *Rhapsody in blue*. Druhým ovladačem ztlumil osvětlení v místnosti na minimum a zapálil si cigaretu.

Miloval tuhle páteční pohodu. Bez televize, bez lidí, bez stresu. Mohl si v klidu srovnat myšlenky v hlavě, zapomenout na všední starosti každodenního života. Zavřel oči a snažil se co nejintenzivněji vnímat uzavřený svět kolem sebe pomocí ostatních smyslů. A pocítil uspokojení. Poslouchal vysněnou hudbu, vdechoval uklidňující cigaretový dým, popíjel lahodnou kávu a pod sebou cítil měkké čalounění nejpohodlnějšího nábytku v bytě. Nechybělo mu vůbec nic.

II.

„Nechápu tě. Vždyť se z toho svého mrtvolného klidu musíš zbláznit, Richarde,“ Radim si otřel ručníkem zpoceně čelo a ulehl zpátky na dřevěnou lavici. Sobotní sauna se stala pro oba přátele oblíbeným rituálem.

„Nechápeš, protože jsi nic podobného nevyzkoušel, milý příteli,“ odpověděl Richard a nalil mátovou vodu na rozžhavené kameny. Aroma doslova zaplnilo celou saunu.

„Richarde, kamaráde, cožpak se někdy necítíš sám?“

Richard ani na okamžik nechtěl zapochybovat o své osobní spokojenosti a životním klidu: „A víš, že ani ne? Co mi vlastně chybí? Mám práci, byt, auto, jsem zdravý, mám své přátele...“

„Richarde, ani na okamžik bych nezapochyboval o tom, že se máš dobře. Ale otázka zní: jsi šťastný?“

Šťastný? Proč šťastný? Cožpak nestačí být spokojený? Mít se dobře? Probůh, to si opravdu Radim myslí, že je pro každého člověka vysněným ideálem probouzet se každé ráno vedle jiného mladého těla?

„Šťastný?“ řekl nahlas. „Myslíš, že jsem toho ještě schopen?“

Radim vstal, omotal si ručník kolem pasu a položil Richardovi ruku na rameno. Oba si vyměnili smutný pohled a vyšli ze sauny. Stoupli si pod studenou sprchu a vychutnávali chladivé okamžiky pod ledovou vodou.

III.

„Když já nevím, Simono.“

„Můj milý Ríšo. Proč vždycky se vším tolik váháš? Vždyť o nic nejde. Jedná se o anonymní výzkum.“

Richard se nerad domlouval na důležitých věcech po telefonu. Navíc o víkendu nechtěl nic zásadního řešit. Zapálil si cigaretu a zapnul telefon na hlasitý odposlech.

„Takže ty hledáš typického českého homosexuála...“

„Ano. Musím jich vyzpovídat tak padesát.“

„A proč jím mám být zrovna já? V čem jsem typický?“

„Ríšo. Je ti mezi 25 a 35 lety, jsi sám, zajištěný... Prostě typický průměrný homosexuál.“

Richarda se Simonina definice poněkud dotkla. Cožpak jeho klidný a úspěšný život je zcela všední? Cožpak po zhodnocení jeho dosavadního života vyjde prachobyčejný průměr? A jaká je pak definice podprůměru a nadprůměru?

„Simono, nechci ti do toho mluvit, ale já se za průměrného homosexuála nepovažuji. To jsem celé mládí studoval jenom proto, abych byl nakonec zařazený v průzkumu jedné sexuoložky mezi typické homosexuály? Nikdy.“

„Ríšánku, prosím, neurážej se. Já to přece vůbec nemyslela špatně!“

„A jak jsi to tedy myslela? Navíc, Simono, poněkolikáté tě prosím, neříkej mi Ríšánku. Už nejsme na základní škole. Je nám, probůh, třicet!“

„Prosím tě, Ríšo, jenom se nerozčiluj,“ Simona chtěla zbytečně vyhrocený rozhovor zklidnit. Znala Richardovu sebestřednost a ráda ho popichovala. Jak snadným terčem byla jeho upjatá ješitnost. V zájmu objektivních výsledků své vědecké práce však někoho jako on potřebovala.

„Dobrá, nejsi průměrný homosexuál v pravém slova smyslu. Většina z vás nemá vysokou školu a neučí historii na univerzitě. Ale je ti třicet a jsi sám. Stejně jako většina tvých vrstevníků. Ríšo, nejde o nic zásadního. Bude to obyčejná vědecká anketa. Položím ti pár otázek. Bude to trvat maximálně hodinu a moc mi tím pomůžeš.“

Richard se na chvíli zamyslel.

„Jsi tam, Ríšo?“

„Jsem. Tak jo. Nějak to přežiji.“

„Jsi hodný. Díky moc.“

„Co bych neudělal pro svou nejlepší kamarádku. Hezký večer, Simono.“

Richard položil telefonní sluchátko a zamyslel se. Prý typický homosexuál...

Ale pak začal uvažovat nad tím, jak vlastně žijí jeho vrstevníci. Po pravdě, většina jeho známých byla sama. Bez partnera, bez celoživotní lásky. Zajištění mladíci, pohlední, úspěšní, ale žijící uzavřeni ve světě peněz a nahodilých známostí. Noční život, víkendová bezstarostnost, nikdy nekončící dýchánky, alkohol, sex...

Svým způsobem se od nich moc neliší. I on žije bez trvalé lásky a věnuje se naplno své práci. Ale přece není jako oni, nechce být takový. Ale co když ho tak ostatní vidí?

IV.

Svět lásky, rozkoše a milování skončil pro Richarda už hodně dávno. Osobní štěstí se rozplynulo v jediném tragickém okamžiku. Tehdy se uzavřel do sebe a logicky zatrpkl. Láskyplná duše zahořkla a z romantického snílka se stal ambiciózní realista. Zůstali mu jen nejlepší přátelé, kteří mu rozuměli a dokázali v něm najít poslední stopy lidskosti. Začal být náročný nejen sám na sebe, ale i na druhé. A společenský úspěch se brzy dostavil.

Jedinou obětí této ambiciózní životní hry se stala Richardova duše, toužící po lásce a něžnostech. Zůstala schovaná pod neproniknutelnou slupkou pracovního nasazení. A bylo to tak správné. Muselo. Když se totiž nakonec objevila na povrchu, způsobila pouze smutek a prohloubení citové prázdnoty.

Konečně dospěl k okamžiku, kdy jej nenapadala žádná další filozofická myšlenka. Bylo půl šesté odpoledne, nejvyšší čas vyrazit na tenisové kurty.

V.

Richard přišel jako poslední.

„Co se stalo našemu historikovi?“ podívoval se Viktor nad pozdním příchodem svého kamaráda. „Jindy je tu jako první, a teď jen tak tak stíhá úvodní hru.“

Pětatřicetiletý Viktor poplácal Richarda po zádech a šel se připravit na svou polovinu hřiště. Po jeho boku stál o hlavu větší Radek. Richardovým partnerem byl i tentokrát Radim.

„Stalo se ti něco?“ zeptal se Richarda při první výměně stran.

„Ale ne, nic vážného. Simona mě chce zařadit do nějaké bláznivé ankety, tak mi celou věčnost vysvětlovala podrobnosti.“

„Na anketu teď zapomeň a myslí na to, že dneska musíme někam vyrazit! Jinak doma ztrouchnivíš!“

Richard se zamračil: „Nikam nepůjdu. Musím si připravit přednášku na pondělí.“

„Obvyklá výmluva? Cožpak ty máš chuť studovat nějaké potrhle dokumenty z 19. století? O sobotním večeru mám trochu jinou představu!“

„Ta přednáška bude o Metternichovi. A náhodou se na ty potrhle dokumenty těším!“

„Blbost. Dneska mi kopačky nedáš.“

Richard pocítil nepříjemné křeče v břiše. Tenhle stres nesnášel. Vytušil, že se z nočního tahu tentokrát nevymluví. I proto téměř vyhraný zápas prohrál nervózními chybami.